

29 Απριλίου 2021

Ένα αλλιώτικο ξωκκλήσι της Παναγίας

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Γλυπτική, Ζωγραφική & Αγιογραφία και Φωτογραφία /
Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός

Με την υπογραφή του σπουδαίου Έλληνα ζωγράφου Δημήτρη Μυταρά. Το

εκκλησάκι του Μυταρά, όπως το ξέρουν όλοι στην περιοχή.

Στο 58ο χιλιόμετρο Αθηνών - Σουνίου, στην Παλαιά Φώκεια υπάρχει ένα απλό ξωκλήσι πάνω στη θάλασσα, η «Παναγία η Καταφυγιώτισσα». Παρά την απλότητα όμως, στο εσωτερικό του περιμένει τον επισκέπτη μια έκπληξη.

Αντί για παραδοσιακές βυζαντινές εικόνες, οι τοίχοι του είναι γεμάτοι με καθαρά έντονα χρώματα και μορφές που αιωρούνται σαν να τις φυσούν αιγαιοπελαγίτικοι αέρηδες.

Δημιουργός τους ο σπουδαίος Έλληνας ζωγράφος Δημήτρης Μυταράς και το έργο αυτό όπως έλεγε ο ίδιος, ήταν μια προσευχή που χρωστούσε!

«Το εκκλησάκι αυτό είναι μια προσευχή που πάντα χρωστούσα», όπως ο ίδιος είχε πει και πράγματι μοιάζει να είναι κάτι τέτοιο αφού σε κάθε έναν από τους τέσσερις τοίχους του ξεδιπλώνεται όλη η καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία του διάσημου ζωγράφου. Δεν υπάρχουν άγιοι, παρά μόνο ζωγραφισμένες μορφές που ίπτανται, άλλοτε με φτερά και άλλοτε χωρίς, σε πυκνή αφηγηματική διάταξη, ανάμεσα σε πουλιά και φυτά, ενώ δεξιά και αριστερά στο τέμπλο στέκονται χωρίς αυστηρότητα οι μόνες δύο εικόνες: του Χριστού και της Παναγίας αντίστοιχα, αγκαλιασμένοι και οι δύο από φτερωτές ανθρώπινες μορφές.

«Αυτές οι μορφές-άνεμοι κουβαλούν την αίσθηση του θείου και ενώνουν τον κόσμο μας με την επουράνια δημιουργία. Πιστεύω ότι, αν υπάρχει Θεός, βρίσκεται εκεί... Οι άνεμοι είναι καθημερινά γύρω σου και αισθάνεσαι την παρουσία τους. Τα πουλιά γεμίζουν τον ουρανό: γλάροι, χελιδόνια, κοτσύφια και σπουργίτια. Το εκκλησάκι αυτό είναι μια προσευχή που πάντα χρωστούσα. Όταν σταθείς εκεί, θα αισθανθείς την επαφή του Θεού καθώς φυσούν οι άνεμοι. Και στη μέση ο Χριστός, είναι η δυνατή παρουσία ενός αληθινού νέου γεμάτου φλόγα επαναστάτη. Μίλησε συγκλονιστικά και πλήρωσε πολύ ακριβά γι' αυτό».

«Αγιογράφος δεν είμαι. Το έφτιαξα όπως το ένιωσα εκείνη τη στιγμή. Έβαλα ένα μάτι που βλέπει ο Θεός και ζωγράφισα τον Χριστό και την Παναγία. Και τεράστιους αγγέλους. Μπήκε ένας δεσπότης στο εκκλησάκι και μου είπε: “κ. Μυταρά, είστε καλά; Τι κάνετε; Πού είναι το τέμπλο; Οι Άγιοί μας;”. Ήταν τόσο φοβισμένος, σαν να είχε δει τον διάβολο! Εγώ έτσι είδα τον Θεό. Τον Θεό τον βλέπω γύρω μου στη φύση! Ο Θεός καταγράφεται στον χώρο! Όταν προσφέρθηκα να εικονογραφήσω το εκκλησάκι, είπα ότι δεν θέλω χρήματα, όχι για να πάω στον παράδεισο, αλλά για να μη μου επιβάλουν οι άλλοι τις απόψεις τους. Το αποτέλεσμα μπορεί να ξενίζει, να μοιάζει προκλητικό, όμως το εκκλησάκι αυτό είναι μια προσευχή που πάντα χρωστούσα. Δεν είμαι φανατικά Χριστιανός, είμαι βαθύτατα Χριστιανός».

Το εκκλησάκι της Παναγίας της Καταφυγιώτισσας βρίσκεται στον όρμο της Καταφυγής λίγα χιλιόμετρα πριν φτάσεις στο Σούνιο. Ο όρμος σήμερα είναι γνωστός και ως οικισμός Αίολος αφού έχει δημιουργηθεί ένας οικισμός με εξοχικές πολυτελείς κατοικίες που γουρλώνεις τα μάτια μόλις τις αντικρίζεις. Όμως περισσότερο θα γουρλώσεις όταν αντικρίσεις το εκκλησάκι του Μυταρά, όπως το ξέρουν όλοι στην περιοχή. Στέκει αγέρωχο πάνω σε έναν λόφο ανάμεσα στις δύο παραλίες του κόλπου και είναι κατάλευκο, σαν πραγματικό στολίδι.

Πηγή: NouPou, city.sigmalive.com